

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16493/2024
28.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Тијана Црвенковић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1535/24 од 27.06.2024. године, у седници одржаној дана 28.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1535/24 од 27.06.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1535/24 од 27.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1535/24 од 27.06.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Новом Саду П 8336/2022 од 22.02.2024. године, којом је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцима плати укупан износ од 4.128.944,34 динара и то: тужиоцима АА и ББ, сваком износ од по 688.157,39 динара, а тужиоцима ВВ и ГГ, сваком износ од по 1.376.314,78 динара, свима са законском затезном каматом од 22.02.2024. године, до исплате, као и да им солидарно накнади трошкове парничног поступка од 893.026,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд налази да не постоје разлози за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата накнаде тужиоцима на име фактичке експропријације њихове катастарске парцеле. У споровима за исплату накнаде за земљиште које је без спроведеног управног поступка (чланови 25-36 Закона о експропријацији) и поступка одређивања накнаде (чланови 56-62 Закона о експропријацији и чланови 132-140 Закона о ванпарничном поступку), *de facto* одузето од његовог власника и приведено намени утврђеној планским актом као јавна површина - улица, постоји уједначена пракса судова по питању пасивне легитимације и висине накнаде. Обвезник исплате накнаде и пасивно легитимисана у том спору је јединица локалне самоуправе на чијој територији се фактички одузето земљиште налази, као титулар права јавне својине на јавној површини - улици (која није део ауто-пута или државног пута I и II реда), као добра у општој употреби у смислу члана 10. став 2. и 10. Закона о јавној својини, а висина накнаде се одређује по тржишној вредности земљишта у складу са чланом 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију и члана 58. Устава Републике Србије. Побијана одлука којом је тужбени захтев усвојен, донета је правилном применом материјалног права и не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у ситуацији када је планским документом, Планом генералне регулације простора мешовите намене западно од Суботичког булевара и северно од Булевара Војводе Степе у Новом Саду („Службени лист Града Новог Сада“, бр. 15/22, 38/18, 39/18- испр, 60/20,25/21 и 16/22 – др.план) и Планом детаљне регулације простора северно од Булевара Војводе Степе у Новом Саду („Службени лист Града Новог Сада“, бр. 23/03, 5/06, 34/06 и 50/), предметна парцела намењена за јавну површину – регулацију улице ... и у природи представља улицу ... у целости, и користи се као јавна и саобраћајна површина – улица. Имајући у виду наведено, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 07.10.2022. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно, с обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП. Вредност спора по ревизији у односу на тужиоце АА и ББ је 688.157,39 динара, у односу на тужиоце ВВ и ГГ је 1.376.314,78 динара. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представљају динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази

динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**